

Ser-hi. No estar-hi

Feia dies que no el veia bé. Estava apagat, absort en pensament que m'eren distants. Ho havia intentat, havia provat d'esbrinar què protagonitzava les històries que se succeïen en la seva ment. Res. Ni tan sols una petita pista del perquè del seu estat. No m'agradava veure'l així. Em preocupava i la meva

impotència per no saber ni què fer ni què dir creixia dia rere dia. També és cert que feia ja algunes jornades que no agafava el pinzell, que la paleta de colors era grisa i hi havia una tela blanca esperant.

Jo feia dies que treballava de valent. I és que el record dels paratges de Granada estava molt present. No volia perdre l'oportunitat de captar uns indrets que m'havien traslladat emocions i sensacions difícilment descriptibles. Però tot i el meu treball, que ocupava pràcticament totes les hores de sol i part de la nit, no podia deixar de pensar en el meu amic. Des que ens vam trobar, ell era més que un amic, era un confident, un còmplice de vivències i un gran coneixedor dels meus ets i uts.

Veure'l així, em neguitejava.

Ho havia parlat amb altres companys i tots coincidíem que n'hi passava alguna. Ara bé, què?

Han passat ja uns dies i no m'hi he pogut estar. He agafat la directa, la via ràpida i sovint la més efectiva: la de la pregunta clara: "Què et passa?".

Amb la mirada, el meu amic em respon. De fet, sempre he pensat que una de les meves grans virtuts com a ésser humà és que a simple vista sé quan quelcom no va bé o quan algú no està bé. Podria dir que sé percebre molt bé l'essència humana. La mirada, com comunament es diu, és el reflex de l'ànima; i és determinant.

Tinc l'amic deprimat.

Ara ja sé què té, però encara no sé el perquè, ja que no és habitual veure'l d'aquesta manera, tan enfonsat. I evidentment em sap molt de greu.

Em poso davant seu i fins que no m'ho explica no moc cap múscul. Pot ser que sigui una estratègia de coronel una mica sapastre, d'afeccionat fins i tot, però funciona. Amb actitud abatuda, espatlles encongides i amb un posat d'esma perduda inicia el seu relat que em deixa glaçat.

- Fa dies que no soc joc. Ja sé que ho has notat, però em costa dir-t'ho. Som amics, molt bons amics, i en certa manera fins i tot m'avergonyeixo de sentir i pensar el que navega dins meu. Amic, em trobo enmig d'una batalla amb mi mateix. Tan bon punt t'admiro i aprecio com es genera en mi una coïssor d'enveja que no puc evitar, em diu.

La confessió em sorprèn en certa manera. I és que feia temps que m'ho temia i, fins i tot, crec que ho sabia.

Era una confessió que detestava, però l'entenia. El meu amic, tot i ser un gran artista -jo no en tenia cap dubte-, se sentia eclipsat per la meva persona. I això em feia sentir malament perquè en cap cas s'acostava a la realitat més absoluta.

Davant de tot plegat, què podia dir-li per allunyar-lo d'aquest mal que el pertorbava i que no el deixava sortir.

Voldria exposar-li que allò que el tenia pres no era real, sinó fruit de la seva ment; una ment que sovint juga males passades i que és la nostra pitjor enemiga.

Era una bona reflexió; encertada clar, però estava del tot convençut que quedaria en paraules buides. Havia de trobar la manera de trencar aquell cercle viciós el qual no deixava que el meu amic fos. Volia recuperar-lo, i en això vaig posar totes les meves forces, energies i enginy per aconseguir-ho.

Van passar alguns dies més fins a trobar la fórmula per arreglar-ho. I és que la manera era senzilla i naixeria de tots dos. Sense adonar-se'n recuperaria l'autoestima perduda, la confiança en ell mateix i tornaria a ser ell; totalment ell.

- Escolta, he pensat que avui podríem fer un exercici que no hem fet mai, li vaig dir.

- El què? Ja saps que no estic per massa històries. Què vols?

- Avui pintarem els dos un mateix paratge, però amb una condició; i és que cada un incorporem a l'altra a la seva pintura.

- I per què ho vols fer això? Quina estupidesa!

- Tu fes-ho i després en parlem, vaig sentenciar.

Així que vaig agafar una cadira, hi vaig repenjar la meva tela i assegut al tamboret vaig començar el meu retrat.

Ell va fer el mateix i durant els següents instants, en silenci, es van anar succeint les pinzellades. De tant en tant, aixecàvem la mirada per captar els detalls de qui teníem davant. També és veritat que si no l'hagués tingut present, tampoc hauria estat un inconvenient; i és que el coneixia bé i el podia pintar de memòria. Però tenirlo davant facilitava la tasca proposada.

Més ràpid que mai, en poc temps, vam tenir els retrats de tots dos enllestits. Només quedava compartir-los i que el què havia pensat funcionés.

Primer em va ensenyar el seu. Indubtablement era jo. El meu barret, la meva pipa i la barba. L'entorn no era pas el més bucòlic, però tenia també un encant peculiar. M'agradava. Havia plasmat el que més m'agradava fer, passar les estones amb una companyia d'excepció: la meva inspiració.

Va arribar el torn de mostrar-li el que jo havia captat a la meva tela. En essència era ell: el meu amic, concentrat pintant. Quan li mostrava, vaig preguntar-li:

- Què hi veus?

- Quina pregunta! Soc jo! Qui vols que sigui si m'has dit que em faries un retrat!

- Però, digues-me, quina diferència hi ha entre el meu retrat i el teu?

- N'hi ha moltes, em contestà.

- Jo no n'hi veig tantes. Veig dos homes que els agrada l'art de la pintura, l'art d'immortalitzar la realitat a cop de pinzell. Veig dos homes asseguts, fent el que millor saben fer. Quina diferència hi ha entre tu i jo mirant els dos retrats?

Ell es va quedar pensatiu, amb un punt de dubte i incredulitat davant les meves paraules.

En el fons sabia que jo estava en la certesa; sabia que tot el que havia pensat en les

darreres setmanes era el resultat d'inseguretats, conseqüència d'algunes pors, de no complir amb les expectatives, amb la seva autoexigència més severa i, a la vegada, dolenta.

Amb aquell exercici pictòric el meu amic havia comprès la inutilitat de pensar el què havia estat pensant, perquè ell era ell; ell tenia talent; tenia una història pròpia; tenia ganes de seguir pintant el món. Perquè ell era diferent i en la diferència estava la seva fortalesa i virtut. Dit així, semblava fàcil, però de fet no ho era. El retrat i aquella tasca proposada pel seu bon amic, era l'inici d'un camí llarg de consciència i creixement personal del qual en sortiria enfortit.

Aquell episodi no només havia servit per ajudar al meu amic, sinó també a mi mateix. A descobrir-me. Per això vam voler congelar aquell instant. I el vam plasmar a quatre mans en una tela. Sense pretensions, només per recordar que n'és d'important ser-hi i no estar-hi per a aquelles persones que estimes i valores i que, en definitiva, et fan ser millor.

Ara, cada vegada que el miro, rememoro aquell instant viscut i m'envaeix un somriure complaent i d'orgull.

Arrels